

άνθη τοῦ κήπου ὑμῶν, μὴ λησμονούντων, ὅτι καὶ ὁ καρπὸς πρῶτον ἐκ τοῦ άνθους σχηματίζεται καὶ τοὺς γλυκεῖς αὐτοῦ χυμοὺς ἀφθόνως μετὰ ταῦτα παρέχει.

Λέγω τὴν πικρὰν καὶ μόνην ἀλήθειαν ἄνεν οὐδενὸς περικαλύμματος. Διατρίβων, Κύριοι, ἐν μεγαλοπύλῃ, βλέπω τὸ κακὸν ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ γυμνότητι καὶ φρίττω. Εἶναι καιρὸς μεγάλων ἀναμορφώσεων· αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστῆμαι συναμιλλώμεναι ὁσημέραι τελειοποιοῦνται, καὶ ὄντως εἰς μέγιστον τελειοποίησεως ἐπαθρόν ἐφθασαν. Ἡ δὲ γυνή, τὸ εὐώδες τοῦτο τῆς φύσεως πλάσμα, διατί νὰ εὐρίσκηται καταδεδικασμένον εἰς τὴν δουλείαν τῆς ὕλης καὶ τῆς ματαιότητος, διατί νὰ μὴ ἀναβλέψῃ ὀλίγον πρὸς τὰ ἄνω, διατί νὰ μὴ αἰσθανθῇ κάλλιον τὴν ἄξιαν αὐτοῦ;

Εἶναι καιρὸς νὰ ἐννοήσῃ ἡ γυνὴ ὅτι διατελεῖ εἰσέτι ξένη τῆς προόδου τῆς νῦν ἐποχῆς. Ἄς μὴ κολακεύωμεν αὐτὴν ἀσκόπως καὶ πρὸς ὀλεθρόν της, διότι διὰ τῆς κολακείας καταστρέφομεν· διὰ μόνης τῆς ἀληθείας, ὅσον πικρὰ καὶ ἂν ᾖ, δύναται νὰ παρυχθῇ τὸ καλόν. Καὶ τὰ φάρμακα εἶναι πικρά, ἀλλὰ διδουσιν ἡμῖν τὴν ὑγίαν.

Συγκεφαλαιοῦντες λέγομεν·

Τὸ σύστημα τῆς τοῦ γυναικείου φύλου ἐκπαιδεύσεως εἶναι ἀτελές.

Ἡ ὀλεθρία τάσις (εἰς μανίαν πολυλάκις μεταβαλλομένη) πρὸς τὸν καλλωπισμὸν καὶ τὴν ἐπιπολαιότητα, καθιστῶσα τὴν γυναῖκα δούλην τοῦ φθοροποιοῦ συρμοῦ, πρέπει ν' ἀναχαιτισθῇ καὶ εἰς τὰ νόμιμα αὐτῆς ὅρια νὰ περισταλλῇ.

Ἡ γυνὴ ἐν τῇ παρθενικῇ αὐτῆς ἡλικίᾳ δέον ὅπως ἐκμάθῃ πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν μετὰ τοῦ μέλλοντος συζύγου οἰκισκὴν αὐτῆς εὐδαιμονίαν, οὐδόλως αὐτὴν ἐν τῷ ἔξω κόσμῳ ἀναζητοῖσθαι ἄλλ' ἐν τῇ ἐστίᾳ, ἥτις εἶναι τὸ μόνον καὶ ἀληθὲς θεμέλιον ὑπὸ τῆς πανσόφου Θείας Προνοίας δωρηθὲν, καὶ ἐν ᾗ ἔγκειται πᾶν τὸ ἀ-

γνὸν καὶ τίμιον διὰ τὴν ἀνθρωπότητα

Τὰς ἀρχὰς ταύτας ἐναγκαλιζομένης τῆς γυναικὸς, μετὰ θεβαιότητος δυνάμεθα νὰ ἀναβλέψωμεν εἰς τὴν γέννησιν νέας ἐποχῆς κατὰ πολλὰ κρείσσονος τῆς νῦν, ἣν ἐν τῇ μέθῃ τῆς πολυτελείας καὶ τῆς διαφθορᾶς παρασυρόμενοι καὶ σκοτοδινιώντες διατρέχομεν.

Δέχθητε, Κύριοι, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς ὑμᾶς διακεκριμένης ὑπολήψεώς μου, μεθ' ἧς διατελῶ

Ὀλος ὑμέτερος

Φ. Α. ΜΑΥΡΟΓΟΡΔΑΤΟΣ

ΕΡΩΣ

ΚΑΙ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.

Κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον συνέβη ἐν Παρίσι· δρᾶμα τρομερὸν, ὕπερ δὲν δύναται τις ἀφρικήστως ν' ἀκούσῃ.

Ὁ Κ. Ρουσιέλ μεταξέμπορος, νέος κάτοχος σημαντικῆς περιουσίας, διῆγεν ἐν Παρίσι· εἶον εὐθυμον καὶ ἀκόλαστον.

Νύκτα τινὰ συνήντησεν ἐν τινὶ λεωφόρῳ νεαράν ῥάπτριαν, δεκαοκταετῇ, ξανθὴν, μετὰ ζωρῶν οὐρανοχρόων ὀφθαλμῶν, χειρῶν τε καὶ ποδῶν λεπτῶν, ἐν ἐνὶ λόγῳ, μίαν τῶν ἀπαρὰ βλήτων ἐκείνῳ γυναικῶν, αἵτινες μόνον ἐν τῇ πρωτευούσῃ ἐκείνῃ ἀπαντῶνται.

Ὁ νέος ἠκολούθησε τὴν ῥάπτριαν, τῇ ὠμίλησε καὶ κατώρθωσε νὰ τύχῃ παρ' αὐτῆς συνεντεύξεως.

Ὁκτὼ ἡμέρας ὕστερον, ἡ Βαλεντίνη, οὕτως ὀνομάζετο ἡ νεανίς, κατεῖχεν ἐν τῇ ὁδῷ Grétry, ἐγγὺς τοῦ θεάτρου τῶν κωμικῶν παραστάσεων, χαρίεντα οἰκίσκον, ἀληθῆ ἐρωτικὴν καλιὰν, ὃν ὁ Ρουσιέλ τῇ προσήνεγκε, καὶ ὃν αὕτη ἀσμένως ἐδέχθη.

Ἡ Βαλεντίνη ἐκέκτητο καρδίαν εὐγε-

νῆ, καὶ ἀμέσως ἠράσθη ἐμμανῶς τοῦ ἤδη συντηροῦντος αὐτὴν μεταξέμπορου. Ἐν διαστήματι ἕξ μηνῶν περὶ ἄλλου δὲν ἐσκέπτετο ἢ περὶ τῆς εὐτυχίας της, χωρὶς καὶ νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι αὕτη ἡδύνατο ἡμέραν τινὰ αἰφνης νὰ ἐκλείψῃ.

Τέλος ὁ Ρουστέλ ἤρξατο νὰ βαρύνηται τὸν βίον τοῦτον, καὶ ἀπεφάσισε νὰ συνάψῃ ὀριστικὸν συνοικέσιον ἄλλ' ὅπως μὴ λυπήσῃ εὐθύς τὴν Βαλεντίνην, ἐβράδυνε ν' ἀναγγείλῃ αὐτῇ τὴν δυσάρεστον εἰδησιν μέχρι τῆς παραμονῆς τῶν μελετωμένων γάμων του.

Ἡ Βαλεντίνη ἠσθάνθη φοβεράν λύπην, ἀλλ' ἐμφορουμένη ὑπὸ ἰσπανικῶν αἰσθημάτων καὶ ὀρώσα ἑαυτὴν ἐγκαταλειμμένην, ἀπεφάσισε ν' ἀποθάνῃ ἐκδικουμένη.

Ἠγγικεν ἡ ἡμέρα τῶν γάμων ὁ Ρουστέλ ἐνυμφεύετο τὴν Κυρίαν Ἀλίκην Τ., ἣν ἐγνώρισεν ἐν τινι συναναστροφῇ, καὶ ἥτις κατεῖχεν εἰσόδημα τριακοντακισχιλίων φράγκων.

Οἱ γάμοι ἐτελέσθησαν, καὶ οἱ νεόνυμφοι μὴ δυνηθέντες νὰ ἐπιτύχωσι κατάλληλον οἶκον, ἀπεφάσισαν νὰ διέλθωσι τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος ἐν τῇ οἰκίᾳ κατώκει αὐτὸς ὁ Ρουστέλ, ἐν τῇ ὁδῷ Constantinople, ἀρ. 31.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον οἱ νεόνυμφοι ἐτοιμάζονται ν' ἀπέλθωσιν ἡ μήτηρ τῆς Ἀλίκης ἐναγκαλίζεται τὴν θυγατέρα καὶ ἀποχωρίζεται αὐτῇς κλαίουσα.

Ὁ Ρουστέλ φθάνει εἰς τὸν οἶκόν του, διέρχεται μετὰ τῆς νύμφης μικρὰν αἵθουσαν, ἀνοίγει μετὰ ταῦτα τὴν θύραν τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου καὶ εἰσέρχεται συνοδευόμενος πάντοτε ὑπὸ τῆς Ἀλίκης.

Τὸ δωμάτιον ἐφωτίζετο ὑπὸ τοῦ ἀμυδροῦ καὶ τρέμοντος φωτὸς τοῦ ἀνηρημένου λαμπτήρος.

Ἡ νεόνυμφος πλησιάζει τὴν κλίνην, ἀποτίθκει τὸν στέφανον τῶν ἀνθῶν τὸν περικουμοῦντα τὸ μέτωπον αὐτῆς, καὶ ἐπιστρέφει μειδιῶσα παρὰ τῷ συζύγῳ, ἀλλ' ὅστος ὀπισθοχωρεῖ καὶ ἐκπέμπει κραυγὴν ῥόμου κηλὶς αἵματος ἀπαισίως ἐρρῦπαινε τὴν τῆς Ἀλίκης ἐσθῆτα.

Ὁ δυστυχὴς ὁρμᾷ πρὸς τὴν κλίνην.

Ἀμφίβολος μορφὴ διεγράφετο ὑπὸ τὰς σινδόνας· τὰς ἀνασύρει καὶ βλέπει πτώμα.

Δράττει αὐτὸ σπασμωδικῶς καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ ἀνεγείρῃ. Ἡ κεφαλὴ σχεδὸν τοῦ κορμοῦ κεχωρισμένη ἐδείκνυε πληγὴν φοβεράν, ἐξ ἧς ἀνεπήδα ἀγθῆνως τὸ αἷμα.

Ἦτο τὸ πτώμα τῆς Βαλεντίνης.

Ἡ δυστυχὴς νεᾶνις ἐγκαταλειφεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς, ἀπεφάσισε νὰ ταραξῇ τὴν πρώτην νύκτα τῶν γάμων του. Ἐνεδύθη ὡς ὑπηρετρία, καὶ περὶ τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν μετὰ μεσημβρίαν, ἐπορεύθη παρὰ τῷ θυρωρῷ τοῦ Ρουστέλ, λέγουσα ὅτι ἦτο ἡ θαλαμηπόλος τῆς Ἀλίκης, καὶ ὅτι οἱ οἰκοδεσπόται αὐτῆς τὴν διέταξαν νὰ κομίσῃ τι ἐκ τοῦ οἴκου.

Ὁ θυρωρὸς δὲν ἐγνώριζε τὴν Βαλεντίνην, καὶ ἔδωκε τὰς κλεῖς. Ἡ οἰκία ἦτο κενή. Ὁ Ρουστέλ δὲν ἠθέλησε νὰ προσλάβῃ ὑπηρετάς πρὶν ἢ ὀριστικῶς ἀποκατασταθῇ εἰς ἄλλην οἰκίαν. Οὕτω δὲ ἡ Βαλεντίνη εὐρέθη κυρία τοῦ πεδίου.

Μόλις φθάσα, αὕτη βεβαίως ἐξεδύθη, ἔλαβεν ἐν τῶν ξυραφίων τοῦ ἐραστοῦ της, ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς νυμφικῆς κλίνης, ἐκαλύφθη διὰ τῆς σινδόνης, καὶ ἀπέκοψε τὸν λαιμὸν αὐτῆς μετ' ἐκτάκτου δυνάμεως καὶ εὐσταθείας ὡς τὸ χαῖνον ἐκεῖνο τραῦμα ἐμαρτύρει.

Ὅτε ὁ Ρουστέλ ἀπεκάλυψε τὸ θῦμα τῆς ἀπιστίας αὐτοῦ, καὶ ἠτένισε τὴν καθημαγμένην ἐκείνην κεφαλὴν ἣν τοσάκις ἐν ἐρωτικῇ ἐκστάσει ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ περιέπτυξε, καὶ τοὺς ἀπλανεῖς ἐκείνους καὶ ἐσβεσμένους ὀφθαλμοὺς, οἵτινες ἐφαίνοντο λέγοντες· «αὕτη ἐστὶν ἡ ἐκδίκησίς μου», ἔπρεσεν ὡς ὑπὸ κεραυνοῦ πληγείς. Ὅτε ἀνέλαβεν, ὁ δυστυχὴς ἦτο ἤδη παρὰφρων.

«Πῶς ἔχει ἡ Βαλεντίνη; Μὴ τάχα τὴν ἐλύπησα λέγων αὐτῇ ὅτι ἐνυμφεύομην; Ἀλλ' ἐγὼ τὸ ἔλεγον ἀστυεύμενος....»

Αὗται εἰσὶν αἱ λέξεις αἱ ὁ Ρουστέλ ἐπαναλαμβάνει ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν.

Ὡς πρὸς τὴν Ἀλίκην, ἡ κατάστασις τῆς υἱείας της ἐμβάλλει εἰς σοβαρὰς σκέ-

ψεις τοὺς ἱατροὺς φοβουμένους μὴ καὶ αὕτη παραφρονήσῃ. Ἡ δὲ σύτηνος κόρη ζητεῖ ἐπιμόνως ξυράφιον ὅπως τὸν λαὸν μὲν αὐτῆς ἀποκόψῃ.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ.

Κατ' αὐτὰς ἐδημοσιεύθη ὁ πρῶτος τόμος τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰονίου Κράτους ὑπὸ Π. Χιώτου, ἱππότη. Ἡ ἱστορία αὕτη εἶναι συνέχεια τῶν τριῶν προεκδοθέντων ὀγκωδιστάτων τόμων τῶν ἱστορικῶν ἀπομνημονευμάτων τῆς Ἑπτανήσου τοῦ ἰδίου συγγραφέως. Περὶ τούτων ἄλλοτε ἐλάλησεν ὁ τύπος Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας διὰ τὴν πολῦτιμον ὕλην, δι' ἧς κατοπτρίζονται αἱ περιπέτειαι τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου κατὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς καὶ νεωτέρους χρόνους τῆς ἱστορίας, ἐπὶ Φραγκοκρατίας καὶ Βενετοκρατίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ τῆς ἐλεύσεως Γαλλικῶν, Ρωσικῶν καὶ Βρετανικῶν ὅπλων εἰς τὴν Ἑπτάνησον μέχρι τῶν 1815.

Ὁ νεωστὶ δημοσιευθεὶς Α΄ τόμος δι-αλαμβάνει τὰ ἀπὸ συστάσεως τοῦ Ἰονίου Κράτους τὸ 1815 μέχρι τῶν 1829. Διηγεῖται δὲ οὐ μόνον τὰς πολιτικὰς περιπετείας τῆς Ἑπτανήσου ὑπὸ τὴν Βρετανικὴν προστασίαν κατὰ τὴν χρονικὴν ταύτην περίοδον, ἀλλὰ καὶ τὰς συμπράξεις τῶν Ἑπτανησίων ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος τῆς ἐπανάστασεως μέχρι τοῦ φόνου τοῦ μακαρίτου Κυβερνήτου Καποδιστρίου. Ἀξιοπαρατήρητα ἐν αὐτῷ τὰ κεφάλαια περὶ διπλωματικῆς συζητήσεως ἐπὶ παραχωρήσει τῆς Πάργας, καὶ τὰ περὶ διπλωματίας ἀπέναντι τῆς ἐπανάστασεως. Ἐν αὐτοῖς καταχωρίζονται ἅπαντα τὰ διπλωματικὰ ἔγγραφα, σημειώσεις, ἐπιστολαὶ καὶ συζητήσεις ἐπιφανῶν ἀνδρῶν τῆς Εὐρώπης, λαβοῦσαι χώραν κατὰ τὴν λύσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος

εἰς τοὺς κύκλους τῆς διπλωματίας, ὅτε ἐγένετο ὁ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγὼν τοῦ 1821. Ἡ ἐξιστόρησις τούτων εἶναι σπουδαιότατη καὶ χρησιμωτάτη, διότι ὀλίγα περὶ τοιούτων διπλωματικῶν σχέσεων διέλαβον, καὶ τὰ πλείονα παρέλειψαν οἱ μέχρι τοῦ νῦν ἡμέτεροι ἱστοριοὶ τοῦ ἀγῶνος. Διὸ ἐπαινοῦμεν τὸν ἱστορικὸν Χιώτην ὅτι μόνος αὐτὸς διέσωσεν ἐν τῷ συγγράμματι πολῦτιμα ἔγγραφα, καὶ διεπραγματεύθη ὑπόθεσιν τῆς, ὁποίας τὰ στοιχεῖα σχεδὸν ἀγνοοῦνται, καὶ τὰ ὁποῖα ἤθελεν ἐξαφανίσει ὁ χρόνος, ἐὰν μὴ αὐτὸς συνέλεγε καὶ ἐδημοσίευσεν. Κυρίως ἐφελκεῖ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου ὁ πρόλογος, ἐν ᾧ διασφίζεται τὸ σχέδιον τοιαύτης συγγραφῆς μοναδικῆς εἰς τὸ εἶδος αὐτῆς παρ' Ἑλλήσι.

Τοῦ Κυρίου Χιώτου ἡ φιλοπονία καὶ εὐδοκίμησις εἰς τὴν ἱστορικὴν συγγραφὴν εἶναι γνωστὴ πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν Εὐρώπην. Μέλος ὢν διαφόρων συλλόγων Ἀθηνῶν καὶ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἀκαδημιῶν ἀρχαιολογικῶν καὶ φιλολογικῶν Ἰταλίας, Γαλλίας καὶ Αὐστρίας, χαίρει ὑπόληψιν διὰ τὰς πολλὰς συγγραφάς, ὧν ὁ καταχωρισθεὶς κατάλογος ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ τοῦ βιβλίου ἐκπλήττει τοὺς εἰδήμονας.

Ὁ παρὼν δὲ τόμος ὑπερβάς τὰς ὀκτακοσίας σελίδας ὀγδόου μεγάλου μεγέθους πωλεῖται εἰς τὴν εὐτελεστάτην τιμὴν 6 δραχμῶν. Ἐπαινοῦμεν δὲ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν διότι εἶδομεν σημειωθείσαν αὐτῆς συνδρομὴν 100 ἀντιτύπων, περὶ ἧς ὁ Κύριος Χιώτης δὲν ἔλειψε τοῦ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ τῆς ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς τοῦ ἡμετέρου Βασιλείου, ἀφιερῶν τὸν Α΄ τόμον πρὸς αὐτήν.

Ἐν Ἀθήναις 28 7βρίου 1874.

Β. Π.

